

פרשת האזינו - תשס"ד

בני תלמי

”וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּעֵצָם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר:
עֲלֵה אֶל הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה, הַר נֶבֹ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מִזְרָב...
וּרְאֵה אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶחָזָה.
וַיִּמַּת בְּהָר אֲשֶׁר אֶתָּה עֹלֶה שָׁמָּה, וְהָאֶסְפֵּךְ אֶל עַמִּיךְ...
כִּי מִנְּגִד תִּרְאֶה אֶת הָאֶרֶץ, וְשָׁמָּה לֹא תָבוֹא...” (דברים ל"ב, 48-52)

הר נבו, ארץ נכריה ומקום קבורתו שלא נודע. חלום פרוש מרחוק על מדרך רגל, ובית שלעולם לא יבוא בו. משה היהודי הנודד, אדם של חלומות שאינם מתגשמים, של ארץ ההבטחה שאינה מתקיימת. אדם של רוח ושרשי אוויר מְבִלִי קרקע לרגליו. חבל טבור קרוע וכמה שעות-חסד של חלב שְפָחוֹת מריר - הם סך כל שרְשֵׁי בית אביו ושְדֵי אמו.

תיבת הגומא על נהר מצרים - נוסעת ללא דרך, נתונה לחסדי הרוח וחסרת נמל - היה בה כדי לעצב את חייו של הילד הזה יותר מבית העבדים של הוריו, שאפילו שם שרצו לקרוא לו נשאר חתום בנבכי יתמותו, וברית הבשר שבינו לבין אביו הקדמון הוחלפה בברית הרוח של אלוהיו.

לב מצרי רחום וחנון, מושה אותו מתהום הנשיה של מערבולות הנהר ולוקח אותו אל חדריו המוארים של היכלות מלך. נסיד ועבד. ילד עברי וּשְׁפָת אֶם נכריה, מחלצות משי להלך במ ביום, וקרע סחבה מוצל מן הסוף והזפת מוצנע למראשותיו החולמים בלילות.

צריחי ארמונות מופזים, היכלות שֵׁשׁ וחדרי שֵׁשׁ וכרפס ותכלת – ואף לא בית אחד. באר מְדִיִּינֵת במדבר ואהבה ראשונה וילד, משפחה ועדר עיזים שחורות. קפה וסיגריה של ערב עם מדורת השבט וסיפורי עֵם מְדִיִּין יִשְׁנִים בלילות – כמעט מקור מים חיים ראשון וחבל נקשר אל המזח.

בערת הסנה שורפת את חבליו, מנתקת את ראשוני שרשיו המבקשים להאחו וסוחפת אותו למסעי המדבר.

40 שנה, 40 שנות חיים, 40 שנות נדודים, 40 שנות מסע לשום מקום. ספינה טרופה בים של חול, שרק הרוח מובילה את מפרשיה. נמלים של רגע, בתי מרזח של עשתורת וקִדְשֹׁת של אהבה חולפת בערי חוף נכריות.

מסעות אל האור, פנים אל פנים עם הרוח, לוחות שבורים שומרים ניצוצות של חלומות ישנים בין קליפותיהם. קדימה, קדימה, סופות החול מכסות על עקבות העבר והגלים גבוהים מן המתים שנשארו בדרך.

קדימה, קדימה. עם מטה קוסמים מיושן והגה שבור הוא מדַבֵּר את נשימתה הלא נשמעת של הרוח. קדימה, קדימה - לאלוהים יש חלומות להגשים. לכו קדימה אנשים.

120 שנה ללא בית, 120 שנה של געגוע, 120 שנה של חלומות הממאנים להתגשם, 120 שנה של יחפנות נודדת השומעת על משכבה בלילות "נע ונד תהיה בארץ" ועדיין... ועל מצחה קרני אור שנצרבו במקומה של אות קין.

הר נבו, קצה ארץ מואב, מקום לא נודע, לא בית, לא מצבה, לא עץ, לא פרח, ללא עקבות בחול וללא יורשים – איש הרוח האולטימטיבי, איש החלומות שאינם מתגשמים, משה רבנו האיש שהמציא אלוהים – יהי זכרו ברוך.